

TURNUL DE VECHERE

Vestirea Prezenței lui Christos

„Pazitorule, cât mai este, din noaptea
 Sa scoate lumina ta, dar nu te scoasă
 cu Noaptea!” (Isa. 21:11-12)

Vol. V Junie No. 6
 De la Adun. 6049—De la Chr. 1921.

CONTINUTUL

Tesaur adunat în cer	85
Fericita parte	86
Asemănare	86
Care	87
Fie în	88
Bucuria sau plăcerile vieții	91
Probera esențiale	91
Minea întoarsă spre cer	92
Omorâți pe aceste	93
Căstigați aceste	94
Ordinajimea dumnezeu (complectare)	95
Nu este evanghelia pentru îngâmfiți	96
Am plăcut Domnului	97
Aplicarea Secerișului	98

CAVAREȘTELEOR
 ÎN AMENȚ NIMENI
 OȚTE PUNE
 ÎN SCUMPTĂRI
 ÎN STUAR

Pe pământ stramtorare popoarelor cu nedumerire; mugind marca (Isaia 17:12-14), de sgudurirea valurilor (clase-
 le mistite și turburate) așa ca oamenii mai is vor da sufletul de frica și de esteptarea celor ce vor sa fie (vina) pe
 ant; caci puterile cerului (ecclesiaticismului) vor fi sgduite... Așa voi, când veți vedea aceasta intamplandu-se, sa
 ca este aproape imparatia lui Dumnezeu. Cautati in sus, ridicati capetele voastre, (și va bucurati); ca s'a apropiat
 "impararea voastra". — Mateiu 24:33; Mărcu 13:29; Luca 21:25-31.

MISIUNEA SFÂNTĂ A ACESTEI REVISTE.

ACEST Jurnal este unul din primii factori ori instrument a sistemului de instruire Scripturală, sau „Seminariul Biblic”, ale cărui învățături sunt acum prezentate în toate partile lumii civilizate de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII ȘI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondată în 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunoștinței Creștine.” Acest Jurnal nu este numai un mijloc de ajutor Studenților de Biblie (de orice categorie) în întrunirile lor să învețe și să studieze Cuvântul Divin, ci servește și ca un mijloc de comunicare pentru anunțarea conferințelor și a reprezentanților calatori trimisi de această Societate, numiți „Peregrini.”

„Lecțiunile Bereane” (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetitii ori subiecte reexaminare ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate să ospeteze pe toți membrii „Casei Credincioase”, și foarte ajutoare tuturor vrednici de singurul grad onorabil acordat de Societate, adică, Verbi Dei Minister (V. D. M.), care, tradus în românește însemnează servitorul Cuvântului Divin. Lecțiunile Școlii Internaționale de Duminică sunt special pentru Studenții Bibliei mai înaintați și învățatori; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal sta ferm pentru apararea singurului fundament a speranței Creștinului, acum în general refuzat, re-uscumpararea prin sangele prețios a „omului Isus Christos, care s'a dat pe sine o rescumparare (un preț corespunzător, un înlocuitor) pentru toți.” (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6). Clădind pe acest fundament sigur aur, argint și pietre scumpe (1 Corinteni 3: 11—15; 2 Petru 5: 1—11) ale Cuvântului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Să facă pe toți să vadă ce e împărtășirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns în Dumnezeu... cu intenția ca înțelepciunea lui Dumnezeu cea de multe feluri să fie data acum prin Biserica la cunoștința... care în varștele trecute n'a fost cunoscută omenimei, după cum a acum descoperită” — Efeseni 3: 5—9, 10.

Acest Jurnal sta liber de toate partidele, sectele și crezuri omenesti pe când el să sarguiește să aducă din ce în ce mai mult fiecare articulație și cuvântare în deplină subiecțiune la voia lui Dumnezeu în Christos cum e exprimată în Scripturi. El e astfel liber să declare cu îndrăzneală toate ce Dumnezeu și Domnul a vorbit — potrivit cu înțelepciunea divină permisă nouă să înțelegem. Atitudinea lui nu e dogmatică, ci confidentială; de oarece știm unde și ce afirmăm, bănuindu-ne că neîndoita și neîmpărțita credință în promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e ținut ca și o încredere, spre a fi întrebuințat numai în serviciul lui Dumnezeu, pentru învățarea Cuvântului Său, pentru clădirea poporului Său în cunoștința și harurile spirituale. Și noi nu numai invităm dar și indemnăm pe cititorii noștri să examineze toate cuvântările lui cu Cuvântul Divin infalibil la care în continuu ne referăm să ușoram calea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE ÎNĂNȚĂ.

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — îndeosebi „lucrurile marelui Sale” — ea construirea lui a fost în progres de-a lungul vârștei Evanghelice — de când Christos a devenit Resusciparatorul lumii și Piatra Unghiulară a Templului Său pe care, când va fi sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu să va revărsa asupra tuturor popoarelor și ei să vor apropia de El. — 1 Corinteni 3: 16—17; Efeseni 2: 20—22; Facerea 28: 14; Galatani 3: 39.

Ca în timpul de acum împlinirea, formarea și instruirea credincioșilor consacrați progesează; și ca când ultima acestor „pietre vii... alese și prețioase” va fi gata, atunci marele Maestru le va aduce toate la oaltă prin Prima Înviere; și Templul va fi umplut cu gloria lui Dumnezeu și va fi locul de întrunire între Dumnezeu și oameni dealungul Mileniului. — Apocalipsul 15: 5—8.

Ca temeiul speranței, pentru Biserica și lume sta în faptul, că „Isus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a gustat moarte pentru fiecare om”, a fost o rescumparare pentru toți, și va fi „Lumina adevărată care va lumina pe orice om venit în lume” la timpurile Sale venite. — Evrei 2: 9; Ioan 1: 9; Timotei 2: 5, 6.

Ca Speranța Bisericii este: Să fie „asemenia Domnului ei... să l vadă precum este” și să fie „partasa naturii divine”, împărtășindu-se gloria Lui ca împreună moștenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2; Petru 1: 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfecționarea ori pregătirea sfinților pentru lucrul și serviciul în viitor, să devină și în ea însuși orice har și fruct al spiritului; să fie marturia lui Dumnezeu la lume; și să se pregătească pentru a fi regi și preoți a lui Dumnezeu în vârșta viitoare. — Efeseni 4: 12; Martei 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20; 6.

Ca speranța lumii să afle în binecuvântările cunoștinței și privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de împărtășirea mileniului a lui Christos Restatornică a toate ce au fost pierdute prin Adam în Eden, acelor cari cu bucurie și supunere le vor încredința pe termii lui Dumnezeu din mancele gloriosului Resusciparator și glorioasa Lui soție, Biserica; pe când toți lucrătorii și neșupași de voie libera vor fi distrusi. Fapte 3: 19—21; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblii și Tractate Turnul de Veghere

(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights — Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 34 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2 Anglia; 495 Collins St., Melbourne, Australia; 125 Plein St Cape Town, Sud-Africa; 12 Honggerstrasse, Zurich, Elvetia; 38 Rue des Communaux, Bern, Filiala Franceza și Belgiana; Elvetia; 76 Unterdornstrasse, Barmen, Germania; 15 Sahrsgade, Copenhaga, Danemarca; 9 Angatan, Orcbro, Suedia; 60 Parkveien, Cristiania, Norvegia; 5 Nervanderinkatu, Helsinki, Finlanda; 51 Adrianstr. Rotterdam, Olanda; Toronto, Ontario, Canada; Kottayam, India; Ramallah, Palestina.

BRANSA ROMÂNĂ:

St. Bucovina Nr. 4. Cluj, Transilvania Romania.

Toate comunicările și scrisorile să se facă direct la oficiul din Cluj.

THE WATCH TOWER și Comitetul Editorial: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea lui Comitetul Editorial, dia care eel puțin trei au cetit și aprobat ca să devină fiecare și toate articolele ce apar în coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rulherford, W. E. Van Amburgh, E. H. Robinson, G. H. Fisher, E. W. Bliss.

Oferta celor saraci în Domnul: Tutoilor studenților de Biblie cari din cauza batranetii ori altor infirmitati și neputinți, sunt neinstare a plăti abonamentul acestui Jurnal, să trimite gratis dacă dansii trimiț o postala și-l cer astfel, toldeaua constand cazul lor. Suntem mai mult de bucuroși ca toți acestia să fie pe lista celitorilor acestui Jurnal.

Anunt general

Broșura de mult așteptată: „Milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată” este acum gata. Frații să vor folosi de toate ocaziunile să respăndească această veste bună a împărăției în speranța celor ce iubesc viața, libertate și fericire. Cartea să va vinde cu 10 lei bucată, preț uniform pretutindeni. Societatea va îngădui celor cari vând 20 de procente, adică 2 lei dela cartă.

Toate adunările cari voesc din aceste cărți să ne scrie îndată.

Anunt general

Facem cunoscut ca deocamdata avem numai cartile următoare, și deci să nu să comande decât cele anunțate aici:

ladul (Ce spun Scripturile despre Iad)	buc. 7 Lei
dela 50 în sus	5
Volumul I. „Studii în Scripturi”	40
Carte de întrebări la Vol. I.	5
dia America	5
Biblia de buzunar	50

TURNUL DE VEGHERE

ȘI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

Vol. V.

CLUJ

Juni 1921.

BROOKLYN

No. 6.

TESAUR IN CER

„Nu vă adunați comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde furii le desgroapă și le fură. Ci adunați-vă comori în cer, unde nici rugina nu le strică, și unde furii nu le desgroapă nici nu le fură. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta”.

Matei 6:19—21.

TESAURE sunt lucruri de valoare mare puse bine pentru a să folosi mai târziu. Ele sunt mai cu seamă de două feluri, pământești și cerești. Omul firește caută numai tesauri pământești. Lui tesaurile cerești îi sunt necunoscute, și mărturie despre ele în părerăa lui este nebunie.

Copilul lui Dumnezeu, conceput la o viață nouă, caută tesaur cerești. Străduința căutării lui este măsurată de adâncimea consacrării sale, aprecierea sa a lucrurilor cerești și zelul său pentru cauza care conduce pe unul să caute o moștenire cerească.

Totuși creațiunea nouă să află încă într'un vas de lut și înconjurată de toate părțile cu lucruri atrăgătoare pământești. Creațiunea nouă este ispătită cum sunt ispătite toate ființele pământești. „Încercare nu v'a apucă decât numai omenească; dar credincios este Dumnezeu, care nu v'a îngădui ca voi să fiți încercați peste ce puteți; ci va face de odată cu încercarea și scăparea ca să puteți răbda”. (1 Corinteni 10:13) Cu alte cuvinte, ispitele ce sunt comune tot neamului omenească vin și aceluși care e un Creștin, dar Dumnezeu pregătește totdeauna o cale de scăpare pentru Creștin pe câtă vreme ei rămâne în el.

Cuvintele Domnului coprinse în acest text au fost hotărâte, învederat, ca o îndemnare aceluși cari trec prin o probă de credință. Nu este adevărat că ispitele și cercările ce vin Creștinului acuma sunt mai multe și mai mari decât în timpurile trecute? Si nu e această tocmai ceea ce trebui a să așteptă? — Vezi Malachi 3:1-3; 1 Corinteni 3:13-15.

Cu un zel ce să convenia casei fiiască (a credincioșilor), mulți dintre copii iubiți a lui Dumnezeu până la timpul ce a marcat sfârșitul secerișului de patruzeci de ani, au cheltuit aproape tot ce au avut strâns la o parte și au pierdut toată cinstea (reputația) și prietini de pe pământ. De atunci încoace unii din credincioșii Domnului au fost ispătiți a să pune de nou să adune din averile și plăcerile pământești. Unele ispite poate au venit

să strângem unele comori pe pământ pentru zile rele. Dacă e așa, n'ar fi bine la acest timp să asemănăm tesaurile (comorile) ce le-am putea strânge pe pământ cu cele ce Dumnezeu ne-a făcut cu puțință să le strângem în cer? Aceste cuvinte ale Mântuitorului sunt fără valoare nouă acum, afară numai dacă prin asemănare noi prețuim rezultatul de a strânge tesauri în cer.

COMORI PĂMÂNEȘTI

Tesaurile pământești să pot desemna ca fiind avere, faimă, putere și influență, case și pământuri (moșii), familie și prietini, bucuriile vieții și plăcerile omenești. (Să se observe, că nici una din aceste nu sunt lucruri păcătoase, întrebarea întregă fiind: ce e rezultatul unora și al altora, ce folos veșnic să poate trage din cele pământești și ce folos din cele cerești. N. Trad). Experiența omenească a dovedit că toate aceste numai trecătoare sunt, și acela care le are pe toate n'are aceia ce aduce o mulțumire care să rămâne. Avere, strânsă prin muncă și sudoare multă, să poate topi ca omătul vara sub razele înfocate a soarelui. Dacă unul să ridică la treapta cea mai înaltă a scării de faimă, ziua următoare o poate să-l afle în mijlocul reproșurilor și a disprețului general. Din cauza bogăției și faimei puterea și influența unuia poate să pară pentru un timp aproape fără margini, dar pe neașteptate vânturile adverzității să îndreaptă în contra-i și puterea și influența lui merg cu cele patru vânturi. Ani lungi de muncă și economie (jertfă) poate să facă pe unul stăpânitorul multor case și pământuri, dar aceste în timp de ruină (faliment) să risipesc, și lasă în urma lor numai amintirea lor tristă. Câți tineri, feciori și fete, au pornit pe calea vieții căsătorită cu un prietin în care ș'au pus cea mai sfântă încredere, numai să-l afle la urmă necredincios. Cuminenie, trudă îndelungă și străduințe oneste pot să rezulte în așezarea unei case frumoasă și luxurioasă, prezidată (cărmită) de o femeie și mamă iubită și însuflețită și înveselită de copii dragălași și ascultători; dar în scurtă vreme aceea bucurie trebuie să încete. Membrii familiei trebuie să se despartă, sau poate boala își pune mâna ei veștezoare asupra-le, și

ruină și moarte urmează; și unde odinioară domnia bucuria, acum mânia și moartea locuiesc.

Față de ziua cea rea nimic nu e instare să depuie comori pământești care să fie sigure și fiitoare. Nici un pământean nu poate ridica un astfel de zid pe care adversarii omenești să nu-l poată dărâma.

Aminteșteți necazul și jela ce domnește pe pământ; pierderea și ruina mare ce a făcut-o războiul în casele odată pașnice și fericite. În Europa stările sunt de așa fel de cuvintele omenești nu sunt îndeajuns să le descrie. Avere, case, familii, prietini ranguri și faime — toate s'au dus! În Mexico a trăit un om, care prin pricepere și industrie a strâns o avere de peste două sute de milioane de dolari. Cu interesata lui familie el a trăit în pace și lux. A venit revoluția și l'a desbrăcat de toate. Cei din membri iubitei sale familie au fost rușinos omorâți, și el, cu restul familiei, a fugit fără nici un ban în America, să scape.

La un an după începerea războiului mare European a fost privilegiul scriitorului să fie un discurs public într'un anumit oraș în Canada. În ziua următoare un om de o nobletea excepțională mi-a făcut o vizită și mi-a zis: „Viața mi-a fost cheltuită ca de industriaș în una din cele mai mari firme din Canada; mai mulți ani am ținut o poziție înaltă cu un salariu mare. Am lucrat greu și am trăit economicște. Mi-am zidit casă și mi-am întreținut familia bine. Toți banii ce i-am pufut strânge, afară de cele trebuincioase vieții, i-am pus în proprietate, purtând pe ea un mare credit. Acum sunt bătrân și am gândit că mă pot retrage să-mi trăiesc restul vieții din prisos. A venit însă turbatul războiu, industria firmei (fabricii) noastre a mers slab, și eu am pierdut poziția. Valoarea proprietății s'a coborât până acolo de eu am ajuns în faliment. Tot ce am strâns în viața mea s'a dus; părul meu este acum cărunț și nu mai pot dobândi altă poziție la altă fabrică. De mai multe zile am fost disperat; mi-am cumpărat un revolver să-mi i-au viața; dar am văzut un anunț pe un placat că la Opera House să va ținea un anumit discurs; am mers acolo și am ascultat discursul și pentru prima dată am învățat despre marele și minunatul plan a lui Dumnezeu. Aceasta mi a făcut o totală schimbare în viață; eu acum văd speranțe și ținte noi. Comorile acestui om s'au dus și acum el începu să vadă importanța de a strânge comori în cer.

FERICITĂ PARTE

În timpul acesta când cearta predomină în toată lumea; în timpul de acum, când lucrurile pământești și cerești sunt șguduite din temelie, cât e de fericită partea aceluia cari au strâns și strâng încă comori în cer! Totuși, dacă din vre-o pricină sau alta am fost și suntem ispitiți să ne întorcem pentru un timp la strângere de comori pământești în pierderea (dauna) celor cerești; dacă avem vre-o vrică să nu ajungem în mizerie

pământească din pricina că nu am strâns comori pământești, pentru zile mai rele, să ne amintim de îndemnul Apostolului: „Gândirea și purtarea fie neiuibitoare de argint, fiți îndestulați cu cele de acum; căci însuși a zis: nici de cuum n'am să te las, în nici un chip nu te părăsesc”. — Evrei 13:5.

Dacă ești dispus să fii dîsurat (întristat) pentru că comorile pământești s'au dus, inclusat numele bun, faima și cinstea între oameni, precum și toți prietini pământești te-au părăsit, adu-ți aminte de bucuria care a umplut inima ta când pentru întâia oară ai cunoscut pe Domnul. Cătră aceștia Apostolul zice: „Aduceți-vă dar aminte de zilele de mai înainte, în care după ce ați fost luminați ați răbdat o mare luptă de suferințe; pe de o parte prin muștrări și strămtorări fiind puși spre priveliște, iar pe de alta făcându-vă părtași ai celor care să aflau astfel. Pentru că ați suferit împreună atât cu cei închisi, cât și răpirea averi voastre ați primit-o cu bucurie, cunoscând că aveți pentru voi o avere mai bună și stătoare în cer”. — Evrei 10:32—34.

Nu este neobișnuit pentru omul să-și numere printre comorile sale pământești pe prietini săi, cari învederat au o plăcere să-i fie loiali; și mai târziu, când el vine la cunoștința adevărului și să se consacrează pe sine deplin voci Parintelui, acești prietini îl părăsesc. Pentru un timp el poate să simte mâhnit de pierderea ce i s'a întâmplat, dar când pe de alta parte să întoarcă și socotește că el acum să află în Christos și află pe toți cari sunt în Christos de o minte și un spirit, el începe a cunoaște că a aflat mult mai mulți prietini toți în unul Frumos a spus-o poetul:

„Despărțit de orice prietini pământenți,
I-am aflat pe toți Unul;
Si pace și bucurie fără capăt,
Să află numai în Christos”.

COMORILE CREȘTI

În scopul de a fi noi întăriți în credință și de a dobandi o mai mare bucurie, să ne amintim iară și iar de tesaurile ce sunt veșnice în cer, pe care Domnul le prevede pentru cei cari îl iubesc și li servesc credincios lui.

Născuți în păcat și concepuți în fărădelege, toate tesaurile ce unul lear putea strânge, fie ele cât de multe, mari și prețioase, nu pot aduce celui care le ar viață și fericire care să se remăie. Dar urmașul lui Ișu este invitat să vie să se învețe despre Dumnezeu și Christos, în care sunt ascunse toate tesaurile înțelepciune și cunoștinței, și pe care al cunoaște înseamnă viață veșnică și „fericire fără capăt”. (Ioan 17:3; Psalm 16:12) Mintea lui luminată cu Spiritul sfânt, Creștinului est permis să vadă unele din lucrurile minunate prevăzute pentru el. El învață că Christos, bogat fiind, s'a făcut sărac pentru noi, ca noi să fim bogați prin sărăcia lui

(2 Corinteni 8:9); că Isus prin darul lui Dumnezeu bogăția sa în onoare și glorie ce a avut-o la Părintele a pus-o toată de o parte și a venit jos și a suferit moartea rușinoasă ca noi să fim aduși la Dumnezeu. El a deschis o cale la cer, și a făcut Creștinului cu putință să strângă tesauri acolo, și Părintele îl invită să vie și să le depună acolo, garantând contra oricărei pierderi. Viața, cel mai dulce lucru oricărei ființă deșteaptă, este acum pusă înaintea lui și cu o așteptare veseloașă el privește înainte la timpul când izvorul vieții îi va fi descoperit pe deplin.

ASEMĂNARE (COMPARAȚIE)

Deși e adevărat că la sfârșitul domniei Mileniata a lui Christos toți cei cari vor fi pe pământ, fiecare, va fi în deplină mulțumit cu partea sa, fiind mult mai mult decât el a așteptat sau s'a putut închipui, totuși este prevăzut pentru Mireasa lui Christos să primească aceste binecuvântări într'un mod superior. Ea va stăpâni comorile nesfârșite ale cerului. Arată să fie plăcerea Părintelui că noi să ținem aceste comori cerești înaintea minții noastre totdeauna ca dragostea noastră să fie înrădăcinată în ele.

În cuvintele textului nostru Domnul face o asemănare între comorile stării de acum și comorile din cer, și ne invită să adunăm comori de acele cari nu pot fi respite de rugină sau de molie și pe care furii nu le pot desgropa să le ducă. Oamenii de pe pământ, prin averea lor mare, încearcă să stăpânească guvernamele și le succede un timp, dar după aceea să prăbușească și sistemele lor. Celor chemați, probați și credincioși Isus le-a zis: „Eu întocmesc pentru voi o împărăție, după cum a întocmit pentru mine Tatăl meu: ca să mâneți și să beți la masă mea în împărăția mea, și veți ședea pe scaun judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel”. — Luca 22:29, 30.

Știind că din pricina imperfecțiilor și slăbiciunilor lor, să vor ivi din când în când temeri și indoeli în mintea credincioșilor, și în scopul de a liniști astfel de temeri și ai încuraja în mod iubitor Isus a zis: „Nu te teme, turmă mică; pentru că Tatăl vostru a binevoit să vă deie împărăția”. — Luca 12:32.

Cât va fi de mare averea celor care vor moșteni acea împărăție? Sf. Pavel, vorbind despre capul acelei împărății, spune: „Pe care l-a pus peste toate moștenitor”. (Evrei 1:2) Și cătră cei cari să vor dovedi credincioși până la sfârșit el a zis: Sunteți „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos” (Romani 8:16, 17); voi vă veți împărtăși cu el la toată mărirea și bogăția lui cea fără margini. Tot acest Apostol, după ce descrie unele aranjamente minunate a lui Dumnezeu, exclamă: „O, adâncime a bogății și înțelepciunii și a cunoștinței lui Dumnezeu!” — Romani 11:33.

Credincioșii vor fi bogăți și aceea că ei vor fi de o

valoare rară. Pietrele scumpe le posed (le au) totdeauna cei bogăți. Printe bogățiile sale mari, toate de o valoare rară și neasemănată, Domnul să refere la membrele corpului său astfel: „Si vor fi aceștia, zice Iehova Dumnezeu oștirilor, tesaurul meu în ziua pe care o pregătesc; și îi voriu cruța, precum cruța bărbatului pe fiul său, care-i servește”. — Malachi 3:17.

FAIMĂ ȘI NUME BUN

Acela care ajunge la punctul de faimă între contemporanii săi trebuie să fie unul care are nume bun. În toate veacurile ce vin cel mai faimos dintre toți (afară de Iehova) va fi Domnul nostru Isus Christos. Numele său este mai presus de a tuturor și în numele său tot genunchile să va pleacă, atât în cer cât și pe pământ, și toată limba va mărturisi că el este Eliberatorul, care va fi spre mărirea lui Dumnezeu.

Mireasa lui Christos va fi asemenea Mirelei ei și să va împărtăși faimei și numelui lui bun. Sf. Ioan spune: „Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu, și nu s'a arătat încă ce vom fi. Știm că dacă să va fi arătat vom fi asemenea lui, că îl vom vedea așa după cum este”. (1 Ioan 3:2) Cu autoritate Apostolul Pavel adaugă: „Si după cum am purtat chipul celui de lut, vom purta și chipul celui ceresc”. — 1 Corinteni 15:49.

În mod nedespărțitor va fi împreună faima Capului cu a membrilor. Faima Miresei și numele ei bun, va fi cea dintâi între oștile cerești, pentru că Dumnezeu o va arăta ca un monument al puterii și iubirii lui. Vorbind despre aceasta, profetul lui Dumnezeu a zis: „Pentru Sion nu voiu tăcea, și pentru Ierusalim nu voiu înceta; până când fericirea lui va eși ca luciarea, și mântuirea lui ca făclia ce arde. Si vor vedea popoarele fericirea ta; și toți regii mărirea ta; și te vei numi cu nume nou, pe care-l va numi gura lui Iehova. Si vei fi comună măreață în mâna lui Iehova, și diademă regească în palma Dumnezeului tău”. — Isaia 62:1--3.

Faima acelor cari au adunat comorile cerești va fi răspândită în tot pământul, căci toți vor ști despre gloria lor și vor cânta de mărirea lor. „Ear despre tot Insul din Sion zice-se-va: el (sau ea) s'a născut într'insul... Iehova înscriind popoarele, va număra: acesta acolo s'a născut”. (Psalm 87:5, 6) „Voiu face să se amintească numele tău din generațiune în generațiune, și popoarele te vor lauda în etern și perpetu”. — Psalm 45:18.

PUTERE ȘI INFLUENȚĂ

Putere și influență nemărginită în mânele unui care este sfânt și acea putere folosită în cauza sfântă a dreptății trebuie să rezulte în folos binefacător pentru toți cari doresc să profite de aceasta binefacere. În starea lui nedreaptă și imperfectă de acum, omul ca de regulă o folosește în scopuri egoiste orice putere

sau influență ce ei are. Cu o așteptare îmbucurătoare credincioșii pot privi înainte ca la unul din tesaurii lor cerești la putere și influență, pe care o vor avea fără margini, și care va fi folosită neegoist și pentru cauza dreptății. Ei vor avea acest tesaur prin vârtutea că vor fi parte din Christos, a cărui cap, după Înviere sa declarat: „Datu-mi-s'a orice putere în cer și pe pământ”. — Matei 28:18.

Privind din depărtare la puterea și influența lui Christos, pe care o va folosi spre binele de obște, profetul lui Dumnezeu a scris: „Și i s'a dat domnia și regatul, ca să-l servească toate popoarele, națiunile și limbile; domnia lui va fi domnie eternă, care nu va trece, și regatul lui nu să va sfărma”. (Daniil 7:14) Din cauza iubirii și bunel sale voynți putem fi siguri că aceasta putere va fi totdeauna întrebuințată spre bine; dar noi suntem îndoit asigurați, când citim că: „va judeca pre cei săraci cu dreptate, și va hotărî drept pentru cei săraci cu dreptate, și va ucide pe cei nelegiuți. Dreptatea va fi cingătoarea coapselor sale și credincioșia cingătoarea șezelilor sale”. — Isaia 11:4, 5.

Că Domnul va împărtași aceasta putere și influență cu mireasa lui, și că acestea sunt o parte din tesaurii cerești pe care urmașii lui au prilejul de-a le strânge în cer, în timpul de luptă, o luptă bună a credinței, suntem asigurați de însuși Domnul: „Biruiătorului, îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu, fiind că și eu am biruit și am șezut cu Tatăl meu pe tronul său;” și „Cine biruiește, și cine păstrează până la sfârșit lucrurile mele, îi voi da stăpânire peste neamuri”. — Apocalipsei 3:21; 2:26.

De veacuri de-a rândul omenirea suferă, geme și să vată încă, așteptând până ce stăpânitorii acestor tesauri cerești vor arăta (manifesta) puterea și influența dumnezească pentru eliberarea lor. Mare va fi tesaurul avut de Christos, capul și trupul, în împărțind creațiunii nouă binecuvântările dumnezești, pentru care scop a fost și creată. „Eu Iehova chematu-te-am spre mântuire, și voi sprijini mâna ta; te voi păstra și te voi face legământ poporului, lumina națiunilor; ca să deschizi ochii celor orbi, ca să scoți din închisoare pe cei legați, pre cei ce șed în întunericul din prin soare”. — Isaia 42:6, 7.

CASE

Oamenii pe pământ cari au multe case sunt mândri (faloși) de ele și le numesc după numele lor. (Psalm 49:12) Ei le socot ca comori și sufletul lor să desfătează în ele; dar într'un singur ceas ele pot fi ruinate prin un glonț de tun, sau nimicite prin foc. Printre tesaurii ce rămân în etern, strânși în cer, ai celor biruiători va fi locuința lor cerească, ce va întrece orice așteptare. „În casa Tatălui meu sunt multe locuințe; iar

dacă n'ar fi, așa fi spus; pentru că mă duc să vă gătesc loc”. — Ioan 14:2.

Nu poate fi nici îndoială la aceea, că Christos și mireasa lui în mărire vor avea o locuință separată în cer. S'ar părea neînțelept a crede că Christos va locui în o stare în care să poată fi văzut la oricare timp de toate celelalte ființe. Dară demnitatea și rudenia dulce ce există între Mire și mireasă, în lumina acestei Scripturi, clar arată că ei vor avea o locuință separată unde să locuiască*). Aceasta măreață locuință va fi prezidată de Domnul Isus. El este capul casei („firească”). Dela întemeierea lumii ea a fost plănuită de Părintele și este locașul după care credincioșii *au suspinat* și dorit de-alungul căii lor obositoare. (Corinteni 5:1, 20) În mod frumos a spus Psalmistul dorința inimii lor: „Una cer lui Iehova, aceasta o caut: să locuiesc în casa lui Iehova, toate zilele vieții mele, ca să văd frumuseța lui Iehova, și să cercetez templul său”. — Psalm 27:4.

FAMILIE

Dumnezeu a întocmit pe pământ familia, și a făcut-o sfântă (sacra, iubită) inimii omului. Omului de treabă, femeii cinstită, copilului bun, cel mai dulce loc pe pământ este casa, fie ea cât de umilă sau simplă. Cu toate acestea, cel ce să lipește de aceasta, casă sau familie pământescă, ca tesaurul său; care își pune dragostea în ele, spre neglijarea tesaurilor cerești, să va afla la urmă înșelat și va plânge cu amar pierderea. Pentru că, ea și toate altele, aceste sunt numai trecătoare. Dar acela care adună tesauri în familia și casa din cer va fi fericit fără margini în etern. Acea familie dumnezească să va compune din Isus Christos cel glorificat, capul, și cei 144.000 de membre glorioase ale acelei familii, cari vor fi asemenea Domnului lor. În palatul regal, ea va fi o măreție complectă și va fi servită de alte ființe spirituale, cari au fost însăși spălate, curățite și albite în meritul Domnului ei. (Psalm 45:13—16) În fruntea acestei măreții familie, va fi Părintele, plinitura celui care umple toate, care va avea o deosebită plăcere în membrii acestei familii fericite. Ce familie minunată va fi aceasta! Înainte de întemeierea lumii Dumnezeu a rânduit-o spre însuși lauda și mărirea sa.

Acea casă și familie va fi una veșnică. Nu va fi acolo despărțite; nici inimi frânate, nici chiar cugete de acest fel. Ea va fi bucuria și plăcerea lui Iehova; „Căci Iehova a ales Sionul, poștitu-l a de scam al său. Acesta este locul meu de repaus în etern, aici voi locui: căci de aceasta e-am poștit”. (Psalm 136:13, 14) Perfecțiunea și frumuseța ei va fi neasemănată între toate lucrurile de minune a lui Iehova, și prin ea Iehova va străluci spre binecuvântarea tuturor celorlalte creaturi ale sale. „Din Sion, desăvârșirea frumuseței, Dumnezeu

*) Acest cuget este pe deplin întărit de Templul lui Ezekiel. N. Trad.

străluceste". (Psalm 50:2) „Iehova iubește porțile Sionului Mai mult decât: toate locuințele lui Iacob”. — Psalm 87:2.

Cu toate că ființele pământești nu vor putea vedea niciodată cu ochiul natural mărirea, frumuseța și dulceața acelei familii, totuși ei vor avea cunoștință despre aceasta și să vor bucura. „Cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele său cel sfânt. Frumoașă înălțime, bucuria a tot pământul este muntele Sion”. — Psalm 48:2, 3.

Creștinul poate să întimpine oarecari greutăți în lăsând toate înapoi și să sacrifice comorile pământești și numele său bun. El va da de multe piedice și va trece prin multe cercări și suferințe în adunând comori cerești, dar „uitând pe cele dinapoi” și utându-se cu privire ținută la comorile viitoare în cer și cu credință și zel propășind înalțe spre ele; el poate constata veselos: „Iacurând voia întra în casa mea cerească, nefăcută de om, ei eternă în cer la Dumnezeu, ea acolo să fie de vecie un membru din acea familie fericită a Tatălui meu”. Si până ce își adună cu credincioșie și zel comorile cerești, prin credință el poate gusta aceste prospecte și să simtă rostul cuvintelor Psalmistului: „Înainte ta este plinitatea bucurii; și la dreapta ta desfătări fără de capăt”. — Psalm 16:12. Trad. Eng.

În proze, Profetul Ezekiel descrie în viziune profetică gloria acelei locuință cerești, care este o parte din comorile sau averile străne de Creștin în cer. El descrie pe membrii ce vor fi preoții acelei case, turma mică, cântăreții cei mai dulci din Israel, care vor cânta laudă și mărire lui Iehova, înălțând numele și bunătățile lui înaintea miriadelor de oști cerești, și de binecuvântările ce vor curge dela Christos la bilioanele de pe pământ. În camerele sacre a acelei locuință cerești preoții își vor petrece în ospetele lor de iubire și să vor veseli cu bucurie neșpusă în uitându-se cum bilioanele de răscumprării pe pământ să prezintă în consacrare și înaintea pe calea înaltă a sfințeniei, înapoi spre perfecție, spre mărirea Creatorului lor. — Vezi Ezekiel 40:44-46; 44:18, 19.

PRIETINI

Cuvântul *prietin* posedă o dulceață adâncă ce să afla numai în puține alte cuvinte. Isus îl folosește să accentueze iubire. El este, de fapt, o înfățișare a iubirei în acțiune (fapte sau partare). Prietini pământești adeseori să dovedesc a fi amăgitori și o cursă. În lume, un om nobil prefuește pe un prietin adevărat mai pre sus de orice alte pe pământ. Iov și David au fost exemple de o prietinie adevărată, dar o pretinie ca aceasta este un lucru rar între oameni. De multe ori să întâmplă, că unul își pune absolută încredere în un altul, ca prietin, numai spre a suferi la urmă o înșelare amară și mahnire adâncă. Acela care arată pretinie și loialitate (credincioșie) față de tine până ești la culmea prosperității, dar te părăsește când ești în valurile adverzității (im-

potriviri dușmănoase) nu e un prietin adevărat; de fapt, el nu e prietin deloc. Acela care îți mărturisește pretinie când ești onorat de alții și te trădează sau tăgăduiește când suferi persecuțiune și rușine pentru cauza dreptății, nu poate fi numărat (clasat) în nici un înțeles ca prietin. Pretinia este expresia (înfașșarea) devoției adevărate. De aceea, prietin nu e acela care te iubește unele ori, dar acela care te iubește neîncetat, sub toate împrejurările. „Amicul (adevărat) iubește în tot timpul, și la nevoie frate să face”. — Proverbele 17:17.

Până am fost în lume, având de a face cu lucruri nestătătoare, noi n'am putut afla partea mulțumitoare. Noi am răjăcit prin pustiu societății omenești pe căi pustnice, flămânzând și insetând după dreptate și adevăr, pe care nu le puteam afla. Sufletul nostru s'a obosit în lăuntrul nostru. Atunci noi am strigat către Domnul și Iehova gentil și iubit ne-a tras la scumpul său Fiu. Apoi am învățat că Isus, din cauza iubirei sale, a murit pentru noi ca noi să avem viață și să avem de prisos, și să îmbucurăm binecuvântările ce sunt asociate cu viața. Noi am auzit cuvintele lui sămădune: „Nimeni nu are o iubire mai mare decât aceasta, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietini săi. Voi îni sunteți prietini, dacă veți fi făcut cele ce vă poruncesc”. (Ioan 15:13, 14) Când noi ne-am predat inimile noastre Domnului și el grațios ne-a primit, când noi am fost îndreptățiți și concepți la o moștenire nouă, aci ne-a venit o pace de minte care întrece orice știință. Atunci inimile noastre erau pline de bucurie și limba noastră nu s'a putut opri de a nu cânta:

„Am aflat un amic; O, ce amic!
El m'a iubit înainte de al cunoaște eu;
Și el m'a tras cu funiile iubirei,
Și astfel m'a legat către sine”.

Amici pentru prima dată am prins noi a învăța însemnătatea comorilor în cer; și răspunzând invitațiunii Domnului să adunăm comori acolo, noi am și început prin harul său să facem. Cum noi am propășit pe calea îngustă, strămtorați de multe piedici și cercări înfocate, am învățat că astfel de neplăceri și experiențe sunt trebuințioase înainte de a intra în moștenirea comorilor străne în cer, întocmai cum a avut de luptat David înainte de a ajunge pe tron, și că scumpul nostru Prietin, Isus Christos, a călătorit singur pe aceasta cale înainte de noi și ei acum, ca Fratele nostru mai bătrân, simpatizează cu noi, zilnic și în fiecare ceas susținând pe aceia care sunt amicii lui adevărați; și așa noi continuăm cântarea:

„Si'n jurul inimei mele sunt strâns legate
Acele legături ce nimic nu le străbate,
Căci sunt al lui și el al meu
Legăți împreună pentru eternitate.”

Prietinia lui Isus n'are preț. Cine n'ar avea pe unul

ca acesta de prietin? „Cel ce iubește cu inimă curată și are harul pe buzele sale, amic al celui care este rege (le) va fi”. — Proverbele 22:11. Trad. Eng.

Dulceața prietăniei între copii lui Dumnezeu este adeseori stricată prin neînțelegeri, sau, mai bine zis, prin înțelegeri greșite. De fapt, cea multă suferință ce o îndură frații între ei este pricinuită de înțelegerea greșită a unui altui. Aceasta să dăturește imperfecțiunilor și slăbiciunilor fiecărui, ci până noi încercăm să arătăm și să descoperim imperfecțiunile fraților noștri, petrecerea și rudenia noastră nu va fi atât de dulce cum ar fi altcum. Dar cel cu o inimă curată și care păstrează preția adevărată va căuta să ascundă asemenea lipse, supunându-se îndemnării Apostolului: „Având mai presus de toate iubire ferbinte (acoperitoare) între voi, pentru că iubirea acoperă mulțime de păcate”. (1 Petru 4:8, *Diaglott*) Când vor fi trecut toate imperfecțiunile și noi vom fi îmbrăcați cu acel corp glorios, după care ne luptăm și ni-e promis, atunci nu vor mai fi neînțelegeri sau înțelegeri greșite între noi, atunci fiecare va iubi perfect pe celalalt și vor îmbrăca pentru totdeauna acel prețios tesaur ceresc de prietină veșnică și adevărată.

Unii dintre credincioșii Domnului au învățat a să cunoaște unii pe alții mai bine și a să înțelege unii pe alții mai pe deplin cum ei au călătorit împreună pe acești cale îngustă, și nimic nu le-a tras inimile așa aproape de oaltă și i-a făcut în stare să cunoască așa pe deplin calitățile respective de caracter ale fiecăruia ca și trecerea prin același foc de străntorare împreună. Aceasta să arată în minunata epistolă a Sf. Pavel către Filipeni. Unde frații au trecut prin același fel de încercări înfocate și au stat unul lângă altul, umăr la umăr, și au văzut arătându-se în fiecare acea dispoziție adevărată care să cuvine creștinului, acolo inimile acelora au fost legate de oaltă în prietină statornică și adevărată. Nimic alta nu o putea face aceasta. Ne putem închipui că aceasta prietină spirituală, începută de această parte de vâl, va fi cu deosebire dulce când va fi desăvârșită în frumuseță și sfințenie și îmbrăcată în casa noastră din cer. Ea va da un miros dulce spre lauda și mărirea Regelui și Părintelui nostru ceresc.

Toți cei cari iubesc pe Domnul și creațiunea sa iubesc desigur frumuseța florilor. Invederat, în împărăția cerului, nimic nu va fi care să reprezinte așa bine mirosul plăcut al florilor ca și preția ce va exista între membrii acelei familii regale. Cu deosebire dulce va fi preția care a fost începută și dezvoltată aici între frați; și când va fi transplantată în grădina cerească și în atmosfera de acolo, curată, ea va îmbrăca (în flori) în frumuseță și miros nesp.

Ce comoară minunată în cer va fi aceasta! Acea prietină dulce, adevărată dintre membrii familiei dumnezeiești, va fi o înfățișare a nobleței de caracter, care-și va atrage zimbetul plăcerii Părintelui ceresc, asigurând

fiecărui membru, că el va îmbrăca în totdeauna comoara prietăniei Incepută a lui Iehova și a Domnului nostru Isus. Aceasta va fi una din resplățile ce să va da acestora pentru credincioșia de acum. Si, O, ce răsplată Prin ei Dumnezeu va arăta bogăția darului său în vârștele ce au să vie, în făcând din cele „slabe ale lumii” obiecte atât de strălucite.

Având în minte această comoară mare ce noi o putem strânge în cer acum, lasă să ne punem toată silișta a o strânge; și făcând aceasta până încă călătorim pe calea ce mai avem de călătorit, noi vom învăța să arătăm o prietină-frățiească adevărată, pe dinafară, care este cunoscută numai acelora a căror moștenire este împărăția cerească.

BUCURIA SAU PLĂCERILE VIEȚEI

Cea mai mare dorință a tuturor ființelor cu minte sănătoasă este după viață veșnică în o stare de fericire perfectă. Sunt oameni pe pământ ce cu bucurie ar sacrifica orice comori pământești numai să-și poată avea viață *veșnică*, însoțită cu bucurie nesfârșită! Intorcându-ne ochii înspre cer, să privim o altă comoară mare și scumpă pe care Dumnezeu o păstrează acolo pentru cei care-l iubesc pe el mai presus de orice. Aceasta e viața inerență, natura dumnezeiască, o viață fără sfârșit, ce nu să poate nimici. Si acei cari vor avea aceasta comoară vor fi asemenea Domnului Isus și vor locui cu el împreună pe totdeauna. Aceasta să pare prea mare, prea minunată, pentru noi, cu toate aceste noi știm că este adevărată pentru că Părintele nostru ne-a spus în Cuvântul său că e: „Cum dumnezeiasca lui putere ne-a dăruit toate cele spre viață și temere de Dumnezeu prin cunoștința deplină a celui care ne cheamă prin mărirea și vârtutea sa: prin care ne-a dăruit nouă făgăduințele prețioase și mari, ca prin acestea să vă faceți părtași naturii dumnezeiești”. (2 Petru 1:3, 4) Acești promisiuni dumnezeiești sunt hrana și băutura noastră zilnică, susținându-ne în străduințele noastre de a strânge comori cerești. Prețitul nostru Prietină adevărată ne zice: „Cine va fi beut din apa pe care o voi da eu, nu va înseta în veac, și apa pe care o voi da eu lui să va face într'insul isvor de apă, curgând în viața veșnică”. — Ioan 4:14.

INSĂȘI AMĂGIȚI ȘI AMĂGESC PE ALȚII

Predicătorii au spus și spun oamenilor că toți aceia cari aparțin formei lor de religie și biserică și după aceea trăiesc oarecare viață cinstită, ei prin aceea strâng comoară în cer și cu siguranță le vor moșteni la moarte. Mulți dintre ei au mers chiar până acolo de spun, că când unul moare pe câmpul de luptă, fie că acela a pretin sau nu vre-o credință în Christos, merge deadreptul în cer. Bine înțeles, teoria lor n'are temei Scripturală. Incheierea lor pe acest punct este tot atât de neresorabilă (proastă) ca și doctrina lor, că cei răi vor fi chinuți pe vecie în iad de diavoli Dumnezeu prin grația sa

pregătit, că oricare, fie că el a fost un membru vre unei bise rici nominală sau nu, să aibă o ocaziune cinstită de ași dobândi viață. Toți mortii, ce mor afară de Christos, încludat aceia cari n'au nici o cunoștință despre el și planul lui Iehova, vor fi sculați din groapă și vor primi o cunoștință despre aranjamentele darului lui Dumnezeu și o ocaziune să primească binecuvântările restatornicirii.

O răsplată care să va da membrilor lui Christos va fi prilejul de a ridica și binecuvânta neamul omenesc cu viață. Totuși aceia către care Domnul s'a adresat și sunt îndemnați de el să strângă tesauri în cer, sunt numai aceia ce au crezut în el în timpul vârstei evanghelice de sacrificiu, și cari au făcut o consacrare depinând în scopul de a face voia lui Iehova, și cari după aceea să străduesc, prin multă muncă și trudă, să ducă acel legământ de sacrificiu la îndeplinire. Aceștia sunt chemați cu o chemare cerească, să devie membre în corpul lui Christos, în familia dumnezeiască, și în acest scop sunt invitați să părăsească familia Adamică. (Psalm 45:11) Speranța lor pentru o astfel de poziție să bazează pe promisiunile mari și prețioase date de Iehova. Pentru a putea strânge acele comori acolo acum, ei trebuie să se conforme vocii lui Dumnezeu; și ce este voia lui să află prin o studiere socotită a planului dumnezeesc. „Si oricine, care are nădejdea aceasta într'insul, să curățește pe sine, după cum acela (Domnul) curat este.” (1 Ioan 3:3) Aceștia Domnul le-a zis: „Drept aceea, fiți voi desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel cereșc, desăvârșit este.” (Matei 5:48) Aceasta înseamnă perfecție de caracter cum a fost a Domnului. Un astfel de caracter nu să dezvoltă într'o zi, o săptămână, o lună, dar rezultă din o străduință cu credincioșie și răbdare a să conforma unul pe sine rânduielilor și principiilor ce Domnul le pune ca o lege pentru chivernisarea creațiunii noi.

Dumnezeu a prevăzut dela întemeierea lumii alegerea și dezvoltarea acestei creațiuni noi, și „pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și rânduit de mai înainte (să fie) asemenea la față cu chipul Fiului său”. (Romani 8:29) De aceea înseamnă, că aceia cari ar voi să adune comori cerești trebuie să fie mai întâi de toate în urmele lui Isus, făcând cu bucurie voia Părintelui; de aceea care își pun dragostea lor în lucrurile de sus, și nu în cele de pe pământ, și după aceea aleargă cu răbdare după premiul pus înaintea lor. Aceștia sunt aceia care prin orice sânguință caută să-și facă alegerea și chemarea lor sigură.

PROBELE ESENȚIALE

A aduna comori în cer, înlocmai ca și a aduna pe pământ, să cere muncă, credință cunoștință, vârtute, înfrânare, răbdare stăruitoare, dragoste frățescă și iubire. Să așteaptă, că aceste fructe de dezvoltare a caracterului, să vor înmulți cum drumul Creștinului să scurtează către casa lui veșnică în cer. Mai întâi, totuși, trebuie să vie timpul de cercare, când fiecare po-

triv aranjamentului grațios dumnezeesc va fi pus pe probă, spre a să determina dacă el sau ea a fost destul de sânguincioși în strângerea comorilor cerești. Prin urmare, n'avem să fim surprinși (uimiți) când cercarea vine, și unul cade într'o parte altul în alta, dar să le așteptăm și să fim pregătiți a le întimpina. „Fericit este bărbatul care răbdă ispita (cercarea-punerea pe probă), că lămurit fiind (probat, și eșind teafăr din probă) va lua a vieții cunună, pe care a făgăduit-o Domnul celor care-l iubesc”. (Iacob 1:12) Creștinului învingător, care luptă o luptă bună a credinței până la sfârșit, arătând devotație (loialitate) către Domnul, și către frații lui și către cauza dreptății, li este promisă moștenirea acestei comori cerești. Aceștia numai să adresează Căpitanul mântuirii noastre astfel: „Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții”. — Apocalipsul 2:10.

E adevărat că Creștinul adunând aceste comori cerești trebuie să îndure suferință, prigoniri, lipsă, cercări și probe; dar aceste să par nedemne a fi asemănat cu mărirea ce va urma. Sf. Pavel era un om de talente mai mari decât cei ordinari, din punctul de vedere omenesc, dar toți aceștia el i-a sacrificat. El a fost un creștin care a suferit mai mult decât creștinul ordinar pentru cauza dreptății; și totuși a zis: „Socotesc că suferințele timpului de acum nu sunt demne de asemănat cu gloria ce să va descoperi în noi”. (Romani 8:18. Trad. Eng.) „Pentru că micimea suferinței noastre de puțin timp (vorbind comparativ, adică scurtimea timpului de acum comparată cu eternitatea în mărire) desăvârșește pentru noi în chip peste măsură spre a covârși o cumpănă veșnică de mărire”. — 2 Corinteni 4:17.

Este cu neputință acum a avea decât o zărire a acestor comori cerști și bucuria nespusă ce va fi partea acelor cari le vor avea de moștenire veșnică. Acum, cum ochii înțelegerii noastre să deschid mai larg și mai înalt, ni să lărgeste viziunea credinței și mărirea și frumuseța lor vine tot mai aproape, dar când noi vom fi transformați în asemănarea Domnului și Mântuitorului nostru și vom privi aceste comori cu ochii descoperiți și vom afla, că acum sunt a noastre pe vecie, atunci nu numai ne vom simți răsplătiți la infinit pentru toate suferințele și greutățile ce am îndurat, dar bucuria noastră nu va mai avea margini și plăcerile adevărate vor fi ale noastre în etern, locuind în casa lui Iehova și vom continua a cunoaște caracterul său minunat și vom privi trumueța lui în toate vârstele fără capăt.

Watch Tower, 1 Decembrie, 1919.

Atențiune! În Turnul de Veghere Nr. 5, 1921 (luna trecută), pe pagina 76, la titlul: Dela păcat la glorie, la cuvântul: îndreptățire, să se citească 1, primire de Isus, a 2, prezentare de Isus și numai a 3, primire de Dumnezeu, deoarece acesta e adevărul.

MINTEA ÎNTOARSĂ SPRE CER

„Gândeți la cele de sus”. — Coloseni 3:2.

UN LUCRU E SIGUR: nu le putem avea pe toate. Dacă ne lăsăm mintea să rătăcească prin toate cotiturile și să alerge prin toate căile de plăceri de lături, ale lumii de azi, nu vom putea, desigur, ajunge niciodată în Cetatea Cerească. Chiar și în lume trebuie să alegi una sau alta, dacă vrei să ai izbândă în viață. Un tânăr când ajunge să intre în răspunerile vieții trebuie să-și aleagă cariera sau meseria sa. El nu poate nădăjdui să devie expert (pricepător perfect) în mai multe decât într-o singură câmpie de activitate sau muncă; cel mai mult, el poate avea oarecare câmpie de activitate (lucrare) de interes secundar, dar două egale niciodată.

În cuvintele Apostolului nu este îndoielnicie: „Gândeți la cele de sus.” sau cum Biblia King James spune: „Așezați-vă dragostea în lucrurile de sus.” Cugetul concentrării, sau îndreptarea gândului într-o singură direcție, este arătat și de Domnul în cuvintele: „Dacă ochiul tău este unic (pentru un scop), tot corpul tău va fi plin de lumină.” — Matei 6:22 Trad. Eng.

În capitolul dintâi din epistola sa către Biserica din Colose, Pavel să ocupă de Christos, capul bisericii, și apoi o îndeamnă să nu să abată dela Cap în speculațiunile grecești sau în istorisirile datinilor ceremoniale iudeiești; pe când capitolul trei îndeamnă pe cei cari au fost sculați cu Christos să trăiască după cum să cade să trăiască — în unire cu Capul lor de sus.

SCULAȚI CU CHRISTOS

În capitolul trei, cele dintâi patru versuri conțin o îndemnare generală, care așează înaintea fiecărui credincios înaltul și mărețul privilegiu de a să confirme chipului perfect, idealul creațiunii noi. Versurile dela 5—11 arată lucrurile cari au să fie lepădate, și versurile dela 12—17, lucrurile care au să fie căștigat și îmbrăcate.

Motivele pentru aceasta lucrare vin din trecut, prezent și viitor. Să notăm deaproape graiul Apostolului: noi am fost (referindu-se la trecut) sculați cu Christos, din înmormântarea simbolică a botzeului (2:12); și acum (referindu-se la prezent) noi căutăm lucruri cerești; și Domnul este arătat ca stând de a dreapta lui Dumnezeu ca o garanție că după (referindu-se la viitor) luptă și biruință va urma odihnă și repaus veșnic.

„Căutați” (textul englez) precum și „gândeți” (textul românesc) nu arată decât în mod vag sau slab cugetul ce are să fie. De pildă, unul să poate uita

la curcubeu, altul să poate „gândi” la ceruri; dar credinciosului, care umblă prin credință și nu prin vedere, aceste nu mult îi ajută. Îndemnare însă este: „Centrați-vă mintea”, textul King James, îndreptați-vă gândul la un singur loc și lucru; și înțelesul după aceasta traducere este hotărât. În modul acesta ni să spune de singura cale pe care dacă mergem vom reuși în ceea ce ne-am pus viața să o ajungem. De aceea văzând că prin întoarcerea dela păcat să umblăm în dreptate și lumină noi ne am împărtășit nu numai morții lui (prin afundare în apă — Romani 6:4), ci și învierii lui (Romani 6:4, 11), începând o viață cu Christos; trebuie tot gândul nostru să fie îndreptat în direcția aceasta, dacă voim să fim reușitori și să ajungem unde șede Christos, de-a dreapta lui Dumnezeu.

În versurile 3 și 4 mintea consacrată a Apostolului trece peste experiențele noastre din trecut, de față, și cele din viitor. Noi am murit, față de noi, și viața noastră cea nouă este (acum) ascunsă cu Christos în Dumnezeu; și când Christos, în cel care să află viața noastră, să va arăta, atunci și noi ne vom arăta cu el în mărire.

NOUI PUTERI DE A GÂNDI

Când noi am fost sculați din înmormântarea noastră prin consacrare, ca să umblăm în înnoire de viață, acea viață nouă n'a fost nouă din punctul de vedere al împrejurărilor de din afară, ci nouă numai pentru-că o forță nouă a venit la putere și a luat stăpânirea asupra noastră. Un nou stindard pentru gândire, conducere și purtare a fost ridicat adică, voia lui Dumnezeu. În oare care mod slab, aceasta schimbare să poate ilustra prin anumiți ochelari colorați (de pildă verzi, galbeni sau albaștri), puși și luați dela ochi. Lumea este tot aceea ca și mai înainte; dar cu ochelarii colorați toate iau acum altă înfățișare, vederea s'a schimbat după culoarea prin care privim. Înnoirea de viață mai poate fi ilustrată și prin schimbarea presedintelui dela „Casa Albă” (casa presedintelui Statelor Unite). Scaunurile, mesele, fotografiile pe pereți, toate sunt aceleași ca mai înainte, dar presedintele e altul: el are altă politică de a conduce guvernul. Așa, deasemenea, voia nouă să așează în aceeași minte de mai înainte, unde a locuit cea veche, voia noastră; ea (adică voia nouă) întrebuițează aceași mașinărie a minții vechi, aceleași organe; dar scopul ei este nou, țintele și politica ei este una nouă și deosebită.

—Din alt punct de vedere, s'ar putea spune că la începerea vieții noi noi primim capacități (puteri) noi pentru fiecare organ al creierului nostru. Prin

conceperea de spirit noi primim puterea de a judeca și a ne ocupa cu lucrurile spirituale și a avea în ele bucurie. Dar aceasta nouă putere nu lucrează așa ușor. Să cere, și la timpuri de repetate ori, folosirea forței din partea voci nouă să îndrepte mintea sau atențiunea noastră la lucrurile cerești, când toate dorințele și aplecările noastre caută a să încleșta cu ori-ce preț de lucrurile pământești și a rămănea acolo. Bine înțeles, aceasta este o luptă între omul nou și cel vechiu, unul căutând nimicirea celui-lalt. Alunci când atențiunea ne devine slabă sau nepăsătoare de lucrurile cerești, sboară, aleargă, la lucruri pământești, să cere folosirea forței crude să reindreptăm mintea la gândiri spirituale. Apostolul vorbește despre aceasta nouă forță sau putere a minții când zice: „Ochiul nu văzu și urechea nu auzi și la inimă de om nu s-a suit, acestea le pregăti Dumnezeu celor care-l iubesc. Dar nouă ni le descoperi Dumnezeu prin spiritul său; căci spiritul cercetează toate, și cele adânci ale lui Dumnezeu. — I Corinteni 2:8, 10.

Noi am murit cu Christos și unirea noastră secretă (Apocalipsul 2:17) cu el este o viață ascunsă în Dumnezeu. Ea nu are să rămână ascunsă pentru totdeauna. La venirea a doua lui Christos, în putere și glorie multă, ea să va descoperi: Christos este viața noastră, și, prin urmare, arătarea lui va descoperi pe a noastră.

„OMORĂȚI PE ACESTE.”

Orice ar fi lucrul căruia ne închinăm viața și ne devotăm inima și puterile noastre, acela este dumnezeul nostru. Să spunem despre un preot bătrân și altul tânăr. Preotul tânăr era nedumerit pentru că nu putea interesa pe tineri să asculte predicile lui spuse cu mare zel: Căindu-se, cel bătrân i-a spus: „Așa ușor să poate explica: ei să închină la alte locuri.” Unul poate să se închine deosebitelor dorințe a cărnei lui, fie ele păcătoase sau nepăcătoase.

Noi putem ajunge la starea ideală (tipul perfecției) numai prin omorând armele păcatului: sgârcenia, lăcomia, necurăția și toate altele de acest neam, care slau ascunde în carnea noastră, și cari provoacă (atrag) neplăcerea lui Dumnezeu asupra celui care le poartă. În toate aceste noi am fost dreprinși odată, și ale desbrăca aceste acum când sunt îmbătrânite în locurile lor, să poate gândi îndată, că nu este lucru ușor; dar ce la om nu este cu puțință la Dumnezeu, ne spune Isus, și el tocmai de acea ne a dat puterea spiritului ca să supunem și cu desăvârșire să prăpădim pe acești dușmani ai noștri. Și tocmai de aici urmează trebuința minții noastre să fie toldeauna îndreptată spre cer, spre a primi noi puteri spirituale. Dumnezeu nu ne-a lăsat în această lucrare singuri, deoarece avem asigurarea Apostolului „că Dumnezeu este care lucrează în voi”; dar în aceasta noi trebuie să fim perfect supuși vocii lui: „și

să lucrați pentru buna sa voință.” — Filipeni 2:13.

Apostolul ne îndeamnă să desbrăcăm mânia, apărinderea, furia, amărăciunea, blestemele, vorbirea de de rău, minciuna, pizma; pentru că omul cel vechiu a fost depus morții și cel nou a venit la putere, care să înviește prin străduința lui de a cunoaște tot mai adânc și mai deaproape caracterul Creatorului și chipul Celui după care ei trebuie să se conformeze. Neplăcerea lui Dumnezeu să arată prin desaprobară sa, alitudinea pe care el trebuie să o iei față de orice păcat și nedreptate. Mânia lui Dumnezeu este însă deosebită de mânia omului, care este numai un fel de izbucnire a nerăbdării, sau a sistemului de simțuri rău controlat.

Blestemarea poate fi sevârșită de multe ori pe neștiute. Ea constă, 1) din a socoti lui Dumnezeu lucruri care nu s'au cuvin de-a fi socolite lui, sau sunt în contradicție cu caracterul său, 2) a nu socoti lui Dumnezeu lucrurile care trebuie lui socolite, sau date, 3) a socoti lui Dumnezeu lucrurile care trebuie socolite numai lui Dumnezeu singur. Prin urmare, să va vedea că cea mai rea formă de a blestema nu e graiul profan ce poate il auzim pe stradă, ci explicările false despre planul și caracterul dumnezeesc, care să fac de oameni inteligenți în locuri de răspundere.

INOINȚI PRIN CUNOȘTINȚĂ.

Apostolul ne spune că omul nou să înviește, însuflețește, întărește, prin cunoștință. Înțelege el prin aceasta o cunoștință generală? Nu, într'adevăr; căci un așa fel de cunoștință e numai o simplă istorisire a faptelor, care poate să încurajeze la spiritul de mândrie și îndestulării de sine. Felul de cunoștință despre care el vorbește îl arată el în capitoul 1:9.

Aici, iubitul și credinciosul Pavel, își spune bucuria mare auzind de înaintarea făcută de frații din Colose în cunoștința adevărului. El ș'a lărgit aceasta dorință, când el le spune, că „nu încetăm rugându-ne pentru voi și cerând ca să fiți plini de cunoștință adâncă a voinței lui (Dumnezeu) prin orice înțelepciune și pricepere spirituală”. O cunoștință a vocii lui Dumnezeu înseamnă mai mult decât o cunoaștere că el are o voință sau un plan. Ea înseamnă o cunoștință deaproape (intimă) o iubire a motivelor Celui Sfânt. Înseamnă că cunoștința vocii de Dumnezeu intru-atâra domnește ființa noastră că dacă am avea puterea, locul și autoritatea pe care el o are, am face tocmai acele lucruri care el le face; și înseamnă, mai departe, că cunoștința ce am primit despre caracterul și planul său, este nouă o putere care ne influențează, ne îndeamnă, ne mișcă să urmărim și facem lucrurile care el le iubește și le așteaptă de la noi, după măsura de putere ce avem.

O astfel de cunoștință e desigur reînsuflețitoare crea-

țiinei nouă. Aceasta creațiune nouă e creațiunea lui Dumnezeu; ea este copilul lui Dumnezeu, cu toate că lucrul creării sau al dezvoltării ei nu e încă complectat. Ori-ce influență, care tinde să perfecționeze pe acest om nou, servește să-l aducă pe credincios în conformitate cu Christos, care e chipul Celui nevăzut, imaginea persoanei Părintelui. Unde aceasta nouă creațiune domnește — și, să fie înțeles, în măsura care domnește — toate deosebiri de rasă, de religie, de civilizație, de stare socială sunt șterse. Acă este cineva în Christos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s' au făcut noui.

CĂȘTIGAȚI ACESTE

Ca membre în probă pentru corpul lui Christos, caracterelor noastre să fie bogate în haruri și fapte nobile, simpatice, cu miță, umilință în minte, blândețe pe din afară, suferință, răbdare îndelungă, iertare, iubire, pace, mulțumire fără murmur. Toate aceste sunt însușiri dumnezeiești, în înțelesul că ele vin dela Dumnezeu și sunt plăcine lui. Dacă mintea ne este centrată (indreptată, tocmită) asupra darurilor acestora și atențiunea întoarsă spre admirarea lor, noi împlinim porunca Apostolului. El nu voește ca noi să ne uităm ziua la cerul vălănit și noaptea la stele, ci la acapărarea (dobândirea) acestor prețioase însușiri cerești.

Lumea în timpul de față e în mare lipsă de fapte simpatice desigur! Ocaziunile noastre pentru a le ajuta sunt foarte mărginite acum, dar putem desigur compătimi cu ea și starea ei de criză prin care trece, și le putem tinde oarecare ajutor de îmbărbătire prin îndreptându-o la o stare mai bună ce să aproape. Aceasta noi o putem face prin spunându-le adevărul. (Broșura: „Milioane ce trăesc acum nu vor muri niciodată” e tocmai pentru acest scop N. Trad.)

Cuvântul de aci tradus îndurare și bunătate, înseamnă a îndeplini ceea ce lipsește, sau e de trebuință. Prin armare, arată bunătate de inimă. A fi cu adevărat bunii în inimă noi trebuie să avem interesul altor în inima noastră. Fericirea lor trebuie să ocupe un loc în inima noastră tot atât de larg ca și fericirea noastră, așa ca noi să avem aplecarea sau simțul de a împărtăși ceea ce avem cu alții, dacă mijloacele de fericire a lor sunt mai puține decât ale noastre.

Înșosirea minții, umilința, arată o voință de a ne ocupa poziția cuvenită nouă față de Domnul și de orânduirea sa. Dacă providența Domnului ne aduce la lumină (la poziții de prominență) și aplecarea noastră personală este pentru umbră în locurile necunoscute și rezistăm conducerile sale și stăm în umbră, apoi aceea nu e umilință ci o voce de sine. Dacă noi iubim întâietatea, dară ne aflăm în umbra nebagărei în seamă (nu suntem luați în seamă), ar fi desigur foarte primejdios pentru a ne lua înșine îndrăzneala și a păși la frunte. Noi putem avea, și faptul e mai sigur că vom avea, totdeauna voia noastră în ori-ce afacere, adică o voință

că afecerea să se facă alt-cum de cum o vreau sau o fac alții, asupra cărora cade sarcina să o facă; dar dacă Cuvântul lui Dumnezeu, și pilda Domnului în conducerea lui față de Părintele, ne arată o altă cale decât aceea pe care noi am călători pe ea natural, singura cale de umilință este a zice: „Nu voia mea, ci Doamne voia a Ta.

Blândețea este mintea în o stare de învățacel insoțită de invoirea inimii. Ea să află în legătură foarte aproape cu supunerea, ascultarea, o stare de a învăța totdeauna. Blândețea este un fel de conducere pe care o inimă umilă o inspiră. Dar aceasta are și altă față: Să poate întâmpla că pentru cauza unei afaceri, unul să cugete blând sau să poarte chiar, fără a fi cu adevărat umilit; dar așa cazuri să întâmplă numai a rare ori, dacă nu niciodată, afară numai dacă e proiectat pentru amăgire.

Îndelunga rădare e o traseră fără zgomot, care trece pe drumul bulgăros al experiențelor dureroase. Ea înseamnă stăpânire de sine, și mai ales a elementelor războitoare (combative) ale firei noastre. Îngăduința rezultă de acolo când punem în ordine și ținem în regulă strictă elementele combative ale omului vechiu. Noi avem destule lucruri de combătut — spiritul lumei, lingusirile și înșelăciunile cărnei, vicleniile celui rău — aceștia toți sunt dușmanii înaintării Creștinului, care trebuie nimiciți din rădăcini.

Iertare înseamnă o uitare deplină sau o înlăturare a unei aduse asupra altui, fără nici o socotință de mijloacele cari au adus aceasta stare mulțumită. Literal cuvântul înseamnă o lepădare totală, o abțicere deplină dela ceva obiecțional sau neplăcut nouă, mai ales din minte și din inimă, cari voesc să mențină o stare neplăcută și nefavorabilă față de cel care poate ne-a vătămat sau ne-a făcut vre un rău.

Iehova ține pe păcătoși departe de sine, în neîavoare, pentru-că, cu voea sau fără voe, ei au vătămat legile pe care justiția (dreptatea) lui le-a croit. El le poate ierta greșala, sau să-și schimbe ținuta (atitudinea) față de cei păcătoși, atunci când s'a făcut vre o mulțumire față de legile lui ce pot suferi vătămare. Fiind-că omul a fost neputincios să aducă aceasta mulțumire, care să ispășească pentru păcatul original, Dumnezeu în bunătatea sa a trimis pe Fiul său iubit să moară pentru păcătoși. Pe baza acestei rescumpărare din partea Mântuitorului Profetul a prezis: „Voi ierta fărădelegile lor, și nu-mi voi mai aminti de păcatul lor”. Când un lucru este împăcat, Dumnezeu este prea bun să se mai refere la el. El îl șterge cu totul din calendarul său.

Apostolul continuă și, în substanță, zice: iubirea, care leagă pe Creștini într-una, să fie lăsată liberă să-și îndeplinească cu desăvârșire lucrul. Pacea lui Dumnezeu să fie controlorul întregii vieți; nimica să nu o tulbure și faceți-vă mulțumitori.

Iubirea este aceea bunăvoință, care, afară de obligație, are plăcere să deie. Ea prețuiește prilejul de a sacrifica. Ea are plăcere și să bucură în ori-ce principii buni. **Pacea** minții e o stare pe care o putem dobândi prin lucrarea dreptății în purtarea noastră. Când noi ne am purtat drept, am făcut dreptate aproapelui, nu mai puțin dușmanului, avem o pace, o liniște de minte, care alt-cum să numește o conștiință curată.

Mulțumirea este o însușire (calitate) la care Apostolul de multe ori ne îndeamnă. În epistola sa către Tesaloniceni el zice: „Mulțumiți în ori-ce; căci aceasta este voința lui Dumnezeu în Christos Isus pentru voi”. Mulțumirea este înfățișarea obișnuită prin cuvânt sau purtare, spiritul recunoștinței de inimă. Mulțumirea (gratitudinea) este apretuirea binecuvântărilor și a darurilor pe cari le-am primit.

Înțelepciunea este împărțirea pricepută a Cuvântului lui Dumnezeu inimilor noastre, hrana sufletească, și aplicarea lui năcazurilor ce să ridice în viața noastră creștină. Înțelepciunea, ea și credința, să arată prin faptele unuia. „Cine este înțelept și priceput între voi, acela arate din purtarea bună faptele lui cu blândețe de înțelepciune”. „Înțelepciunea omului face să strălucească fața sa; și asprimea feței sale să schimbe înaintea-i”.

ÎN CUVÂNT ȘI ÎN FAPT

Puterea dumnezeiască este chemată prin îndemnarea: „Orice faceți în cuvânt sau în fapt, faceți toate în numele Domnului Isus”. Iubirea îndeamnă, înțelepciunea desemnează, dreptatea dirigează (rânduiește), dar puterea sevărește.

Dacă noi obișnuit și cu stăruință ne îndreptăm gândul la cele de sus, desigur nu putem ajuta a nu fi transformați în chipul Celui asupra cărui ne ținem privirea. Ori cât de cu neputință s'ar părea nouă lucrurile lui Dumnezeu, nu puterea noastră este chemată ci a lui să le îndeplinească toate cele hotărâte de el prin Christos, pentru noi și tot neamul omenesc. El schimbă corpul său (biserica), care e acum atât de înjosit, în corpul cel glorios în care el să află acum în cer.

Bulbucul crinului să află pe sine îngropat în mocirlă și nămolul marelui unui râu sau lac. Soarele lucește prin apă asupra lui. Figuratic vorbind, el își tocmeste inima să răspundă luminei. Gradual el ese afară, și pe urmă să mărească pe Facătorul ei.

The Watch Tower 1918—295.

ORDINAȚIUNEA DUMNEZEIASCĂ.

Episodul lui Isaia 2A.

(Completet din numărul trecut).

Când inteligența dumnezeiască în forma hotărârilor dumnezeiești, și puterea dumnezeiască, în forma providențelor dumnezeiești pentru îndeplinirea acestor hotărâri, au sfârșit lucrul lor cu biserica acestei vârste, aceste amândouă să vor revărsa asupra a toată carnea (Ioel 3:1) gândul dumnezeiesc va fi întors dela lucrul oia isprăvit în lucrul care va fi atunci în mână, pentru restatornicirea tuturor celor supuși și ascultători din neamul omenesc la o stare fericită de binecuvântare, perfecțiune, și favoare de care s'a lucrat odată rasa noastră, reprezentată în Părintele Adam. Precum este făgăduiut clasei Messia: „Răspândi-voi spiritul meu peste sămânța ta”. (Isaia 44:3) Învăderat ordinea va fi aceea care a fost și în vârsta prezenta, „ludeului mai întâi și apoi Elenului”. — Romani 2:9, 10; Isaia 49:6.

Spiritul lui Iehova a fost asupra Domnului Isus și a fost și asupra bisericii, corpul său, nu cu scopul de ai înțeleși numai, dar pentru că Iehova ia uns și rânduit pentru un anumit serviciu hotărât, și spiritul lui este necesar pentru ai face în stare să-și îndeplinească lucrul ce au de îndeplinit; pentru că „nu prin putere, și nu prin tărie, ci prin spiritul meu, zice Iehova.” Zăcharia 4:6.

UNGEEA PENTRU SERVICIU.

Ungerea a fost o desemnare pentru oficiu folosită în

legătură cu profeții, regii și preoții. Aceasta ungere deosebită amintită de Profet în versul de față este la a toată aceste trei office. Aceasta ungere este la a predica; și este singura ordinațiunea adevărată. Toți cari au spiritul Domnului, corespunzător cu credința și consacrarea lor lui Iehova, sunt ordinați să predice, în așa mod cum est. arătat și aranjat în alte părți ale Cuvântului lui Dumnezeu, și acei care nu au spiritul lui nu au ordinațiunea dumnezeiască să predice, fie orșice talenți și însușirile lor naturale. Pricina pentru aceasta mărginire ne-o dă Pavel apostolul când zice: „Un om firesc nu primește cele ale spiritului lui Dumnezeu; căci nemintășie este pentru dânsul, și nu poate să le primească, fiind că să judecă spiritual.” (1 Corinteni 4:14). El nu poate primi lucrurile spiritului, pentru că el nu are acel spirit și prin urmare nu le poate înțelege așa cum sunt. El poate să înțeleagă bine cuvintele; dar nu poate cuprinde adevărata lor însemnătate, nici fericirea privilegiilor asociate cu ele.

Chiar și oeci cari sunt unși, în înțelesul acestui text, nu sunt unși să spună teorii sau fleacuri de ale lor, interesate pot fie, ci sunt unși pentru scopul aci numit: 1) să predice vestea bună celor smeriți, 2) să mângâie inimile zdrobite, 3) să prochemo libertate robilor, 4) să deslege cătușile celor încâtușați în ignoranță, 5) să anunțe anul plăcut Domnului, 6) ziua rezbunării

Dumnezeului nostru, 7) să promită plângătorului în Sion o schimbare dela întristare la bucurie. Dacă facem aceste și le facem așa cum să cuvine noi nu vom avea timp pentru interpretările de federațiuni bisericești sau strângeri financiare pentru a pocăi lumea, care înseamnă pe Iehova sau că e neglijent de lucrul său sau că e pe dunga prăpastiei financiare.

NU ESTE EVANGHELIEA PENTRU ÎNGÂMFAȚI.

Să va nota că nu să dă bisericii misiunea de a predica vestea bună celor mândri și îngâmfăți de pe pământ, acelor care să simt și „zic că sunt bogăți și nu au trebuință de nimic”, ci numai celor năcăjiți, săraci în spirit, acelor a căror încredere în puterea lor de a câștiga binecuvântarea dorită pentru ei și alții, este mică. Apocalipsul 3:17; Matei 5:3; 7:6.

Una din cele mai grele cercări asupra bisericii lui Christos a fost de a rămânea și stării de aproape lângă misiunea dată aici. După moartea apostolilor mulți au capitat dorinței lor naturale „respect”, și au căutat prelinia unor care au fost mari și cu vază și influență lumească. Acelor mari și cu influență lumească nu le a plăcut de vestea pe care o avea biserica de dat și au pus în locul ei o grămadă de superștii (rătăcirii) care au întunecat mințile multora, chiar, și a credincioșilor, de edevărata lucrare a vârstei creștine.

Dar Iehova a auzit dorința celui umilit (Psalm 10:17) și a îndreptat bunătățile sale în așa mod care a adus atențiunii lor vestea sa de bucurie și încurajare. Pe aceștia pușiri umiliți, „pe cele nemintoasă (membre) ale lumii, și le alege Dumnezeu” (1 Corinteni: 1:26,25) să ducă la îndeplinire vestea profetică. Ei sunt „săraci din aceasta lume, bogăți în credință.” (Iacob 2:5 Trad. Engleză) Deși aceștia nu au fost după natură în podobiți cu toată brilianța și puterea care s'ar aștepta dela profeții lui Iehova, ei au fost totuși călăuzați în judecata lor (Psalm 25:9) așa că celor săraci evanghelia sa predicată. — Matei 11:5.

Cei cu inima zdrobită au să fie vindecați: lor are să li să deie mângâiere. Inima este folosită ca un simbol al simțurilor (a ecșiunilor) și deasemenea a curajului. Amândouă sunt aici incluzate. Accia a căror iubire a fost adânc legată de vre un lucru pe pământ pot să piardă acel lucru prin moarte sau prin metode și mai umiltoare decât moartea. Afețiunile lor sunt astfel frânte, sau lăsate slobode, ca o viță când să taie pomul sau arborele de care a fost legată și e tăiat. Si iarăși, experiențele (patimile) vieții pot să fie de așa fel încât să zdrobească curajul unuia, să golească pe unul de încrederea ce a avut în sine, care este un factor nedespărțibil în izbânzile lumești. Aceștia plecați în modul acesta până la pământ sau discurați de viață când ei aud nouătățile bune ale planului dumnezeesc de binecuvântare pentru întreaga lume și de ale da ceea ce ei acuma o nădăjduesc, dar nu ajung la ea, o caută, dar nu o află, și să omoară unul pe altul să o câștige.

VINDECAREA CELOR CU INIMA ZDROBITĂ.

Aceasta vindecare a inimilor zdrobite e în potrivire cu ce apostolul spune: „Dumnezeu nu ne-a dat spirit de temere, ci de putere și iubire și cuminție.” (2 Timotei 1:7). Nu încredere în noi înșine ci încredere în Domnul și în îndeplinirea scopurilor lui este ceea ce ne dă nouă o speranță nouă, ceva nou și ridicător la care să ne uităm înainte. Astfel spiritul nostru frânt este reparat.

Dar Psalmistul ne spune că vindecarea inimilor zdrobite este un lucru pe care îl face Părintele: „Iehova vindecă inimile zdrobite, și leagă rănilor lor” (Psalm 147:2, 3) poporul său lucrează numai ca ambasadori, soli pentru el, în vindecarea celor cu inimă zdrobită; aceasta ei o fac cu și prin vestea darului și nicei dumnezești.

În regiunea inimii, ca și la alte locuri, „n'au trebuință de doftor cei tari, ci cari suferă.” (Matei 9:12) Iehova locuiește înălțime și în loc sfânt, „spre a reîn-sufleși sufletul celor umiliți,” dar nu a celor mândri. (Isaia 57:15) La timpul cuvenit aceasta reîn-suflețire, și vindecare să va întinde la tot poporul lui Dumnezeu, Izraelul trupesc, precum stă scris: „Iehova va drege spâr-tura poporului său”. (Isaia 30:26) „El a lovit, și ei ne va lega rana.” Osea 6:1.

Proclamația celor robi este învederat o referare analogă (asemenea) celei anulului iubilare, care a fost rânduit ca al 50 lea an de rdstituire între Izraeliți, fiind culmea sistemului de sabbate, care a fost 7x7 ani. (Leveticul 25:8—10) În acel an pământurile și persoanele care a fost luata în robie de creditorii lor erau să fie reintoarese stăpânitorului original și familiei respective. „Si să sfinșiți anul al cincizecilea”, a fost porunca. Biblia vorbește de o mare robie cu care neamul omnesc este de mult foarte binecunoscut, adică, mare robie la păcat și moarte. Aceasta e întâi o robie sau captivitate a minții — „vânași fiind de diavolul” (2 Timotei 2:26) care „ca un leu răgnind umblă căutând pe cine să înghiță”. (1 Petru 5:8) La alt loc apostolul vorbește de „robia stricăciunii”. (Romani 8:21) Orice imperfecțiunile. Omul căruia îi lipsește chiar și un deget este împiedecat dela multe îndeprinderi. Mult mai mult ei așa omul căruia îi lipsește una sau mai multe însușiri ale minții, sau dacă acele sunt slăbite. El în aceea măsură este legat. Așa toată lumea să află în aceasta robie; moartea lucrează în ei și ei sunt toți defecti. Nici unul nu să află încă în măreața libertate a fiilor lui Dumnezeu. „Poporul meu este dus în captivitate, pentru lipsa de cunoștință.” (Isaia 5:13) De aceasta robie a minții Domnul a zis: „Adevărul vă va face liberi” și „Fiul va face liberi” — Ioan 8:31—36.

PRINSONERII MORȚEI PUȘI ÎN LIBERTATE.

Despre cei care sunt prinsoneri în închisoarea și mai strictă a morții noi citim că „vor auzi vocea Fiului

omului și vor eși". (Ioan 5:28) Cu alt graiu Profetul declară aceeași veste, spunând că Servul lui Iehova să va da poporului de legământ „ca (ei) să zică celor Închiși: Eșiți”, și celor din întunec: Aratați-vă”. (Isaia 49:8, 9) Aceasta orinduiala fericită este posibilă (cu puțință) pentru Israel și toate națiunile numai prin sângele legământului; căci stă scris: „Pentru sângele legământului încheiat cu tine voi da drumul încetușăilor tăi; lui Christos să va aplica pentru înființarea legământului nou, atunci chemarea prizonierilor din moarte va începe și va merge până ce „toți care sunt în morți vor eși”.

Israelul natural să aia într'un înțeles în o robie deosebită din pricina vechiului lor legământ dela Sinai. Asupra lor domnește o orbire parțială până ce va intra înțreg numărul neamurilor. (Romani 11:25) Din robia sa; încetușala acestei orbiri ei vor fi eliberați; deoarece Profetul spune: „Eu Iehova chemetu-te-am spre mântuire... ca să deschizi ochi celor orbi, ca să scoți din închisoare pre cei legați, pre cei ce sed în întunericul din prisoare”. (Isaia 42:6, 7) Si iarăși: „Si ochi orbilor vor vedea din zari și din întuneric”. — Isaia 42:18; 35:5.

Textul Evreu de față din Isaia 61:1 nu face nici o referare la cei orbi, dar în citația acestei profeții Domnul Isus să pare că folosește textul Septuagint, care să referă și la cei orbi. (Vezi Luca 4:18) Invederat ideile sunt în strânsă legătură, cum să arată din citațiunile premergătoare. Să face proclamarea libertății tuturor captivilor morței și apoi este altă proclamare care deslegă toate cătușele de eroare și superstiție și neștiință sub lumina strălucită a dimineții lui Messia, zorile Mileniului.

Când Isus își aplica acest text sieși, clar stabilește hotărârea și caracterul sistemului lubiliar, chiar și dacă el nu ar fi altcum așa stabilit. Bine înțeles, a fost și o mică împlinire a acestei profeții când Israelii au fost sloboziți din robia în Babilon. Ei erau prizonieri de război și fără îndelung va aștepta eliberarea lor prin providența dumnezească lucrând în Cyrus. — Ezra 1:1-7.

AN BINEPLACUT DOMNULUI

„Ca să prochemi anul îndurare: lui Iehova” este arătat de Domnul și apostolul Pavel ca fiind o parte din lucrarea acestei vârste creștine: „Fiind dar împreună lucrători, vă îndemn ca să nu primiți îndesart darul lui Dumnezeu; căci zice: în timp plăcut te-am ascultat, și în zi de mântuire te am ajutat. „Iată acum! timp bineplăcut; iată acum! zi de mântuire”. (2 Corinteni 6:1, 2) Domnul încă ne spune că o parte din misiunea lui a fost „să vestească an plăcut Domnului”. — Luca 4:18.

Anul lui Iehova de favoare extraordinară (deosebită) a fost vârsta evanghelică; pentru că în decursul ei s'a oferat (îmbiat) cea mai înaltă mărire și cele mai bogate făgăduinți ale darului lui Dumnezeu. Perioada legământului nou va fi un timp de favoare pentru Isra-

elul trupesc și ceilalți din omenire care vor primi binecuvântările Domnului sub acel aranjament sau așezământ. Dară numai o singură veste să da la un timp.

Timpul de favoare a lui Dumnezeu, „anul bineplăcut Domnului,” este comparat cu timpul scurt în care va îndura mânia sa, desemnată aci „ziua răzburării.” Grația sau darul este lung, dar mânia sau răzburarea este vrenielnică, sau iute trecătoare. (Isaia 54:8; Psalmi 30:6) Nu e decât potrivit că anul de favoare pentru cei care iubesc pe Domnul, să se sfârșească cu o zi de rezburare asupra dușmanilor săi, asupra acelor care ipocritic (fățarește) expun numele său dar nu cauza sa.

La începutul serviciului său Domnul cetind aceasta profeție a lasat afara clauza despre ziua răzburării. Dară n'a lasat-o afara din vestea sa, punându-o, cum a făcut, la sfârșitul serviciului său pe pământ, după ce perioada de favoare specială pentru acea națiune s'a sfârșit. (Luca 21:20—24) La acel timp Iudeii erau punctui de a fi dați la o parte, mila lui Dumnezeu prin Isus ei o desprăuse. La alt loc tot acela Profet vorbește despre ziua răzburării și o leagă cu introducerea anului de rescumpărare sau răsplătire, anul lubiliar antitipic, domnia Milenială a lui Christos, vârsta de aur a profeției. (Isaia 63:4) Atunci ei vor fi rescumpărați cu dreptate; nu va mai fi inconsistența sau favoritism. Isaia 1:27.

Domnul Isus ne spune că unul din efectele (lucrurile) acestei zi de rezburare, asociată cu prezența lui a doua pe pământ, va fi să facă pe toate semințiile de pe pământ să plângă. (Matei 24:30) Acești jehitori năcajiți din creștinătate, plecați la pământ pentru ca, răzământându-să prea tare pe priceperea lor, își vad speranțele lor aplaudate nimicite de introducerea împărăției lui Messia, vor fi mângaiati prin cunoașterea adevărului, despre împărăția lui Christos, chiar și dacă acel adevăr nu va fi foarte complementar (laudator) pentru ei. Dela sine înțeles, aceasta mângaiere nu sa va forța asupra nimenui, dară ea va fi de ce în ce tot mai mult dorită și căutată cum ceternele goale ale eclesiasticismului, chiar și împreunate, nu vor da lumii nici o reînsuflețire. „Ferițiți cei care plâng. că ei vor fi mângaiati.” Matei 3:5, 4, 12.

PLĂNGĂTORII ÎN SION.

Dară aceasta mângaiere este mai întâi și în mod mai însemnat pentru plângătorii din Sion, poporul consacrat lui Dumnezeu. (Isaia 60:20) Mângaierea este pentru alții numai în măsura în care ei plâng sau sa bucură cu Sionul. (Isaia 60:10) Deosebirea pe care o face Domnul între plângătorii Sionului și alții este iarăși arătată Profetului Ezekiel: „Si a zis Iehovă către dânsul: treci prin cetate, prin Ierusalim, și fa semu pe fruntele bărbaților, cari gem și suspină pentru toate urăciunile, ce se fac în mijlocul lui.” (Ezekiel 9:4) Misiunea servului lui Iehova este să pună, să desemneze sau să prevadă anumite lucruri de mângaiere pentru cei care plâng în Sion. Misiunea solilor aces-

tui Serv este aceeași ca și a Servului, și anume, să anunțe, vestească sau să deie în știre aceasta proviziune; dar în fine ea va fi făcută o realitate măreață care va uimi pe toate creațiunile lui Dumnezeu; pentru că nu numai mângaierea este prevăzută în planul lui Dumnezeu, ci și se deie realitate.

Acești plângători în Sion au să primească coroana mării în locul cununei de spini, alifie de veselie în locul veștmântului de jale, cântări în loc de suspine. Natural, aceste sunt în figuri ale grajului: „Căci împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și beaură (literala), ci îndreptățire și pace și bucurie în spirit sfânt”. Romani 14:17.

Frumușeța acestor graiuri figurative s'a pierdut oare cumva în traducere. Când luăm în considerare obiceiul Răsăritului ele devin mai interesante și mai semnificative. Este obișnuit în Levant și Orient pentru ași exprima emoțiunile (simțurile) prin semne dinafară. Un scriitor spune despre acest punct: „La ocaziuni de adânci întristări și lipsa, familiile răsăritene își golesc capurile, își ung părul și își presără cenușă pe cap. La ocaziuni de bucurii marii, ca căsătorii, părul îl împodobesc cu juvaere și flori și în jurul capului poartă o coarană. Cât de frumoasă și grafică este deci descrierea, coroană pentru cenușă! „Veștmântul” audei'a fost o haină folosită la nunți și sărbătorii mari”.

Aceasta schimbare dela întristare la bucurie este nedesparțit legată cu gândul dreptății. Profetic Iehova a zis către Domnul nostru Isus: „Tu iubești dreptatea, și urești nelegiuirea; de aceea unsu-te-a Dumnezeu și cu oleiul bucuriei mai mult decât pe soții tăi”. (Psalm 45:8). Aceasta a fost adevărat într-o măsură despre tot poporul Domnului, iubirea de dreptate, și urărea răului, este calitatea de oțel care a fost atrasă de magnetul dreptății lui Dumnezeu. Deși nu este decât o mică samântă a dreptății la început, sub razele calde ale zămbetului lui Dumnezeu ea crește într'un pom sau arbore mare și sanatos, un „terebint de dreptate”, un terebint care se poate vedea mai ades în Siria și Palestina, care se aseamnă cu stejarul sau copacul în arătate. „Terebinții dreptății” au de o potrivă pe „terebinții înrautățirii”, despre care să amintește la alte locuri. (Isaia 1:29, 30) Aceasta dreptate înrautățește dela Dumnezeu precum și puterea care desvoltă stejarul înrautățește din pământ. Ei să desvoltă în așa forță, în rădăcini și plinitate care este bine ilustrată prin terebinții cu tulpina lor tare, verdeța lor viguroasă, frunza lor virilă. Acești „terebinți ai dreptății”, membrii dezvoltăți și probați ai bisericii lui Christos în mărire, vor fi „ca pomul sădit lângă curgerea apelor, care fructul său îl dă la timpul său, și a cărui frunză nu vestezește.” Psalm 1:3. Ezekiel 47:12; Apocalipsul 22:2.

APLICAREA SECERISULUI

Acest pasagi întreg să poate aplica perioadei secerisului dela sfârșitul vârstei evanghelice. Deși atare aplica care ar lăsa afară sau micșora unele din părțile ei importante, această nu ar fi însă fără oarecare potrivire, pentru că ele au fost scrise de mai înainte spre îndem-

narea noastră la care a ajuns sfârșitul veacurilor. — 1 Corințeni 10:11.

„El m'a trimis”: „Si cum vor predica dacă nu vor fi trimiși?” întreabă Apostolul. (Romani 10:15) Să face aceasta trimitere prin vre-o conducere miraculoasă sa comunicație ocultă? Nu, căci să zice: „Profetul, care visează, să spună visul său; și acela care are cuvântul meu, să procheme cuvântul mei într'adevăr.” (Ieren 23:28) Cu alte cuvinte, cel care are vestea Domnului este autorizat prin posesiunea ei să o spună altor. Acela care nu are cuvântul sau vestea lui Dumnezeu, să-și țână gura sa închisă; pentru că a o deschide înseamnă să ază confuzie pentru ascultători și rușine în urmă pentru vorbitor. — Isaia 45:16.

Vestea secerisului a fost desemnată numai pentru unii; pentru alții în creștinătate, ea a fost o plagă. Proclamarea libertății a fost făcută către captivii lui Saba în Babilon — „Ești dintr'ansa poporul meu.” (Apocalipsul 18:4) Unii par a să rușina de vestea zilei de rez bunare. Este o sarcină neplăcută „a striga cu gură mare, nu te opri, ca o trâmbiță înaltă vocea ta, și spune poporului meu fără-de-legile lui, și casei lui Iacob păcatele sale”; dar aceasta este tot atât o parte din misiune ca și ori care alta. Noi nu putem iubi pe Domnul fără să urâm răul.

„Ca să mângâi pre toți, cari plâng”: nu au fost până la timpul secerisului un mesagiu care să conțină atare mângâiere pentru poporul lui Dumnezeu. Membrele picioare a lui Christos sunt zugrăvite de același Profet în aceasta capacitate, sau funcție aducătoare de bucurie ca dând în știre binele, ca „făcând să se audă pacea”, și publicând vestea mântuirii”. (Isaia 52:7) Dară aceasta veste specială a fost către credincioșii adeverați: „Ce au zis către Sion, Dumnezeuul tău domnește!” Acei care au fost pustiiți și nemângâiați, svârcolindă-să fără nădejde în bălțile și în mlaștina solismei omenești, „știință falsă numită”, au fost încurajați și reinsuflețiți de această voce de pe munte, vocea Domnului, care e acum prezent.

Credincioșii adeverați în Babilon care, supărați de golăciunea și confuzia din ei, au avut curajul de a auzi și a să supune chemării Domnului „ești dintr'insul”, au privit cum amintirile (cenușă) amară a speranțelor lor false despre biserică au fost înlocuite prin descoperirile frumoase ale caracterului grațios a lui Dumnezeu și de armonia uimitoare cu care să cântă cântarea lui Moise și a Melușelului — „lucruri vechi și noi” dir gospodăria Domnului.

Ei au învățat să laude pe Dumnezeu, în locul căreia ei odată au avut sarcină și descorajare. Aceste creațiuni noi, în rădăcinate și întemeiate în dreptate (având starea lor îndreptatea lui Christos) și sfințenia adevărată, sunt mai mult interesați despre mărirea lui Dumnezeu Iehova, „Cel care i-a creat”. — Efeseni 3:10; Isaia 60:21.

Watch Tower 1920—247

Garant responsabil J. B. SIMA.

Censurat ANCEAN